

Psalm 133:1b

“Ziet, hoe goed en hoe lieflijk is het dat broeders ook samenwonen.”

1 één Vader 2 één verblijfplaats 3 één verlangen

Gemeente,

Gezegend 2015! Zo klinkt het vandaag nogal wat keren. Straks als wij elkaar als gemeente nieuwjaarswensen na de dienst en in allerlei andere verbanden. Goed om dat te zeggen. Ook goed om zoiets tegen iedereen te zeggen. Daarin iets te laten blijken en getuigen. Zodat het niet is dat je tegen de dominee en een ouderling zegt: gezegend 2015 hoor. En tegen die collega op je werk is het: ja joh, maak er wat moois van hé. Waarom niet één lijn trekken en ja dan misschien maar uitleggen wat we bedoelen met: zegen.

Nou, zegen is dichterbij God komen. Meer uit Hem ontvangen, meer uit Christus leren leven. Meer vrucht van de Geest krijgen. Kracht in zwakheid, troost in smart, wijsheid in beslissingen, genade voor schuld, uitzicht voor leven en sterven, liefde voor God en de naaste, bekering van zonden. Dat is zegen. Daar telkens weer en meer van te krijgen. Of daar voor het eerst van krijgen, tot bekering en geloof gebracht worden. Dat is zegen. Laten we elkaar dat wensen. En toebidden. Persoonlijk. Maar ook in de gezinnen en de families. En ook over heel de gemeente. Zegen! Voor kinderen, jongeren en ouderen.

Nou zegt Psalm 133 dat God inderdaad zegen geeft. Sterkte nog: God gebiedt de zegen en het leven. Gebiedt. Dus dan komt het ook zeker ook. Als God ergens zegen en leven gebiedt, dan zal het ook vast en zeker gebeuren en komen. Sterker kan het niet gezegd worden: gebieden. Dan is het niet tegen te houden, door niets en door niemand, door geen mens en geen duivel. Als God zegen gebiedt. Maar waar dan? Daar. Op die ene plaats. Daar gebiedt God de zegen en het leven ook in 2015. Daar, waar broeders zijn. En waar broeders wonen. En waar zij eensgezind wonen. Daar geeft God zegen!

Dat zegt de Psalm als de pelgrims in Jeruzalem zijn. Van heinde en verre gekomen om daar de grote feesten te vieren. Bijgeen gekomen in en rond de tempel. Het krioelt van pelgrims. Dan heeft hij niet over mensen, over naasten, over vreemden voor elkaar. Maar over broeders, en zusters. Want zo is dat in de gemeente. Als de gemeente samenkomt. De gemeente bestaat uit broeders en zusters. Broers en zussen. Wat wil dat zeggen? Nou, je weet wel, broers en zussen kunnen elkaar ook gruwelijk in de haren vliegen. Misschien jij ook wel: ruzie maken met je broer of zus. Waarom eigenlijk? Om niks. En je doet lelijk tegen elkaar. Zo lelijk als je tegen je vriend of vriendin nooit doet. Weet je

waarom? Waarom je tegen je vriend of vriendin nooit zo lelijk durft te doen als tegen je broer of zus? Omdat je vriend, vriendin dan kan zeggen: ik stop ermee. Ik ben je vriend niet meer, nooit meer. Ik wil je vriendin niet meer zijn. Dat kan je vriend of vriendin doen. Maar je broer of zus niet: die kan nooit zeggen: ik ben je broer niet meer, ik ben je zus niet meer. Want dan ben je en blijf je. Broers en zussen hebben een band die niet te verbreken is. Die ligt zo diep en vast, die is niet te verbreken. Ja, evt kunnen een broer en zus geen contact meer hebben met elkaar, maar dan nog zijn en blijven ze broer en zus.

1 één Vader

Zo is dus de gemeente, dat bent u en jullie van elkaar: broers en zussen. Waarom? Wat is die band dan, hoe komt het dat je broer en zus bent? Omdat je dezelfde ouders hebt. Omdat je dezelfde vader hebt. Biologisch of voor de wet. Dezelfde vader. Waarom ben je in de gemeente broers en zussen van elkaar? Omdat je dezelfde Vader hebt. God. God, Die om Christus wil Vader is van alle gelovigen. Weten we nog dat wonder uit zondag 9 van de catechismus? Dat voorbeeld. Die misdadiger in Amerika. Doodstraf verdiend. Maar de rechter zegt: ik heb mijn zoon gevraagd en die zal de straf overnemen. Geweldig. Van de doodstraf ontslagen en verlost. Op vrije voeten, maken dat je wegkomt, maar nee. De rechter zegt ook: mijn zoon en ik zijn overeengekomen: dan neem ik je ook op in mijn gezin. In mijn huis, aan mijn tafel, in mijn testament. Zo goed ben ik. Dat he. Voor de hoogste Rechter de dood verdiend. Misdaden, ongerechtigheden. Zo Gij in het recht zult treden en gadeslaan..... Maar neen, om Christus wil: vergeving, vrijspraak. Niet de hel in, niet de eeuwige straf. Geweldig. Ja, en dan zijn Mijn Zoon en Ik overeengekomen dat u ook Mijn kind bent. Aangenomen tot kind. Zo goed ben Ik. Zegt God. Wat een wonder. En dan zie ik: o God heeft nog meer kinderen. Er zijn er nog meer die belijdenis hebben gedaan, die aan het Heilig Avondmaal gaan. Die heeft Hij ook tot kind aangenomen. Dan zijn dat mijn broers en zussen. Wonderlijk, ook ik mag daarbij horen. O, als ik de slechtste plaats zou krijgen, achterin, op de tocht, in een harde bank, dan zou ik nog zo dankbaar zijn. Ik mag erbij horen. Bij Gods gezin. Bij de Gemeente. Door hem gevoed en verzorgd met Zijn Woord. Door Hem gevoed en verzegeld aan Zijn tafel.

In 't gezin door U gespaard, eeuwig door U uitverkoren.
Rein gewassen in uw bloed, met Uw bruiloftskleed omhangen.
Hebben zij in 't eeuwig goed van Uw liefde deel ontvangen.
Heere, laat de laagste plaats onder hen mij zijn gegeven.
Nooit heeft iemand zoveel kwaads tegen zoveel licht bedreven.

Dan ben je niet zo'n lastig gemeentelid. En niet zo veeleisend.
Zoals die vrouw in Haaften die als de ouderling of dominee op bezoek

wilde komen, altijd vroeg: weet u het wel zeker? Anderen hebben het veel eerder verdiend dan ik, moet u, wilt u echt bij mij komen? Als je het zo beleeft dat je bij de gemeente horen mag. Alles wat God in de gemeente geeft is een wonder voor je. Elke kruimel in de preek, elk woord van een ander is bijzonder. Totdat je eraan wennen gaat. En je het gewoon vindt om bij de gemeente te horen. Mensen die de avondmaalsgang en de preek gewoon vinden, die krijgen noten op hun zang. Dan krijg je makkelijk kritiek en ga je eisen stellen.

Dan blijkt ook dat typische dat bij broers en zussen hoort: die kies je zelf niet. Vrienden kies je. Omdat je ze liggen, er klikt iets van karakter of interesse. Broers en zussen kies je niet. Die krijg je, of die zijn er al. Kijk maar rond in de gemeente. Ze waren al voor u, of ze kwamen er na u bij. Dat zijn uw broeders en zusters. God nam ze aan als Zijn kind en dus zijn het uw broer en zussen. En ze zullen het altijd blijven ook. Dat is niet te verbreken. En dan de kinderen die God toevoegt aan de gemeente. Als Zijn verbondskinderen. Ook die horen er bij. Door God toegevoegd aan Zijn gezin.

Kijk, en dan hebben wij te handelen naar het oordeel der liefde. Kinderen en jongeren die ernaar leven. Volwassenen die belijdenis doen of/en aan het Heilig Avondmaal gaan die hebben wij te benaderen en te zien als broers en zussen. Als kinderen van God en van Zijn huisgezin. Dat is één kant. Zo is onze houding naar anderen toe.

En de andere kant is: naar jezelf toe komt de vraag: wat ben ik nou? Wat voor verbondskind ben ik? Ben ik alleen in naam kind, of ook van hart? Heb ik belijdenis gedaan voor de vorm, of in een opwelling met de groep mee, of oprecht? Ga ik ten avondmaal uit gewoonte, of het leven zoekend buiten mezelf in Christus. Als zou iedereen me als broer of zus zien, maar God ziet me niet als kind, wat baat het mij? Heb ik een kinderhart? Heb ik God lief? Verlang ik naar Zijn nabijheid? Begeer ik heilig te zijn en te leven? De prediking in 2015 moet eerlijk zijn en gericht op het hart.

Zo zien we elkaar dus: als broeders en zusters. Met één en dezelfde Vader.

2 één verblijfplaats

Nou zegt onze tekst: wat is het goed als broeders, zusters wonen, zich vestigen. Op één plaats bij elkaar huisvesten. Ja, dat hoort ook zo: het gezin dan woont op één adres en slaapt onder één dak en eet aan één tafel. Want daar woon je. Daarom is het ook zo schrijnend, of dat zou het moeten zijn, als de gemeente gedeeld is, niet op één plaats samenkomt, maar gescheurd is. O, die kerkscheuringen. Broeders en

zusters die niet meer op dezelfde plaats eten en verblijven. Dat moet pijn blijven doen..... dat mag nooit wennen.

Broers en zussen horen te wonen op één plaats. En dat is wat anders dan logeren. Een huis is wat anders dan een hotel. Wonen is wat anders dan ergens logeren. Want als je in een hotel logeert dan is dat maar even. Na een tijdje vertrek je weer. Ja, als het je slecht bevalt, breek je je verblijf nog eerder af. En dat is je goed recht.

Maar dat is anders waar je woont. Wonen is permanent, blijvend. Al is er wel eens wat met die broers en zussen onder elkaar, je gaat niet weg. Je woont niet in je gezin om na een tijdje te vertrekken omdat je iets niet zint. Een gezin hoort bij elkaar. Dus de gemeente ook: daar blijf je. Kijk, verhuizing door omstandigheden daargelaten, hoor je in je gezin te blijven. In de gemeente. Trouw te blijven. Ook al krijg ik niet altijd mijn zin. Al zou ik dingen anders willen. Je hebt er je woning! Om trouw te blijven. Ook in 2015. Ja, wanneer gaat een kind uit huis? Als hij thuis mishandeld word, als hij verwaarloosd word. Dan moet een kind uit huis weg. Maar wat doet dat pijn. Als je niet meer in je thuisgemeente kerken kunt. Die pijn moet ook blijven, dat mag nooit wennen. Dat je uit huis gegaan bent, gaan moest. Omdat je er niet te eten kreeg. Ondervoed werd.

En: in een hotel kom je elkaar even tegen op de gang en je zegt goeiedag, je groet even, maar je leidt je eigen leven. Dat is in een huis wel weer anders. In een gezin vertel je elkaar van alles en nog wat. Aan tafel bijvoorbeeld. In een gezin kennen ze je ook zoals je bent. Je kunt je niet constant anders voordoen dan je bent, je leren ook je zwakke momenten wel kennen. In een gezin maak je samen bijzonder dingen mee: slagen, verjaardagen, jubilea, ziekte, overlijden: juist dan ben je als gezin bij elkaar en op elkaar betrokken. In een gezin vraag je elkaar om raad en hulp, vul je elkaar aan. In een gezin corrigeer je elkaar als broers en zussen, soms ongezoeten. In een gezin mis je elkaar: als er één niet is aan tafel dan merk je dat op en vraag je, hé waar is mijn broer, mijn zus?

Als de gemeente broers en zussen zijn, en dat zijn wij, dan is dat wat hier bedoeld wordt. Wonen. Je vertelt elkaar dingen als broers en zussen, ook over het geestelijke. Op een kring of een vereniging, op avondmaalskring. Laten we geen vreemden voor elkaar zijn en blijven. Praten over wat je samen meemaakt. Kerkdiensten, avondmaalsdiensten. Vreemd als woensdagavond een deel van het gezin er niet is. Waar je over napraat, over doorpraat. Echt inhoudelijk, echt zoals je het beleefde. Laten we elkaar om raad vragen, om hulp. Onze zwakte laten kennen, niet mooier voordoen dan we zijn. Raad en hulp vragen, in een voorbereidingsweek, als je ergens mee zit. Elkaar corrigeren. Uit zorg voor elkaar. Ga je hiermee niet van God af, vervreemd je hiermee niet

van het gezin? Als je wereldse dingen tot afgod maakt, thuis afwijkt van wat in de gemeente gebruik is. In een gezin mis je elkaar. Als iemand er niet is, in de kerkdienst. Aan de tafel. Als je iemand ziet vervreemden, ziet wegblijven. Dat is wat, een gezinslid dat gaat zwerven, niet meer thuis komt. Een gemeentelid, jongere, oudere die gaat zwerven, niet meer thuiskomt.... Die zou toch van al zijn broers en zussen aandacht en vragen mogen verwachten.

Gemeente, laat deze liefde onder ons zijn. In 2015. Echte broederliefde en zusterliefde. Naar elkaar toe, naar ieder toe. Deze liefde is zegt vers 2 als zelf en dauw die neerdaalt. Neerdaalt. Dus die komt van boven. Die komt niet op. Niet op uit mezelf en uit mijn natuur. Nee, die daalt neer, dus die komt van en uit God Zelf, uit Christus. Die gekomen is om te zoeken en zalig te maken. Die Zijn leven gaf voor Zijn broeders toen zij nog vijanden waren. Die de 99 in de steek laat om dat ene verlorene te zoeken. Liefde die trouw bleef, toen men Hem verachtte en haatte. Toen men Hem gevangen nam en geselde. Liefde daalt neer. Komt uit Christus. Liefde moet je ahw tanken bij Hem. Elke dag weer in je gebed. Liefde ontvangen van Christus. Weer voltanken. En de volgende dag weer. En de zondag weer. En volgende zondag of woensdag weer. En je merkt steeds meer: dat heb ik nodig, dat heb ik steeds vaker nodig. Ja, wie weinig liefde weggeeft, hoeft ook weinig te tanken. Wie veel liefde weggeeft die moet veel en vaak bijtanken.

3 één verlangen

Broeders. Die ook wonen en verblijven op hetzelfde adres. Ja, die ook samen wonen. Eén zijn. Want ja, je kunt wel op één adres wonen, maar als het altijd ruzie is, altijd schelden, dan is het een ramp. Samen wonen is één ding, maar eensgezind zijn is het andere. Hoe goed, hoe lief'lijk als dat zo is. In de gemeente, in hervormd Waarder. Weet u waar dat in zit? Allereerst in het samen eten. Net als in een gezin. Samen eten. Hetzelfde voedsel krijgen. Als moeder roept aan tafel komen. Vergelijk de kerkenraad nou maar met moeder. De kerkenraad zorgt voor het voedsel. Dat het Woord recht bediend wordt. Dat is de hoge roeping van predikant en kerkenraad. Eén aan de maaltijd. Zondagmorgen, zondagavond, woensdagavond. Dat verbindt. Hetzelfde Woord.

Samen zingen en bidden. Ja, in de kerkdienst, echt samen zingen, met hart en mond. Samen bidden, voor de dienst begint, als de dominee voorgaat in gebed. In de huwelijken: samen bidden. In de gezinnen: samen zingen en samen bidden. Op verjaardagen: samen bidden, samen zingen. Op kringen: samen zingen, samen bidden. Eénsgezind.

Eén in het zoeken van de eer van Vader. Ja, want dat hebben al die broers en zussen gemeenschappelijk: Die Vader. En dat delen ze met elkaar: het verlangen dat Vaders eer wordt hooggehouden. Dat jagen naar heiligheid. Heiligheid in de samenleving, in de gemeente. Heiligheid in de gezinnen en in je persoonlijk leven. Eén streven. En één vijand: zonde.

Eén in zorg voor het gezin. Het welzijn van het gezin gaat ja allen ter harte. Daarom heeft ieder er zijn roeping. De één op dit, de ander op dat vlak. Leidinggevend, of administratief. Met hoofd of met handen. Maar ieder heeft zijn of haar roeping. Iemand die nooit wat doet in het gezin dat kan niet. Wat doet u/jij in 2015 voor het welzijn van de gemeente? Eén in het gebed voor de gemeente. Dat bindt ook zo samen. Als je weet op maandagmorgen bidt iedereen om doorwerking van het Woord van gisteren. Op zaterdagavond bidt iedereen om vrucht op de diensten. Op zondagmorgen bidt ook die jongen dat meisje voor de kerkdienst. Op zondagavond bidt iedereen om zegen op het Woord. En die oudere, die andere dingen minder kan, die kan juist hierin nog wat meer tijd vrijmaken dan anderen. En dat gebed om gezinsuitbreiding. Dat ieder daar om bidt. Nieuwe belijdeniscatechisanten, nieuwe kerkgangers, nieuwe bekeringen. Nieuwen die verlost/gered mogen worden.

Zo broer en zus zijn, zo gemeentelid zijn in 2015. Kijk maar goed naar de Oudste Broeder. Naar Jezus. Die kent Zijn Vader volkomen. Aan Hem zie je wat het is: Vaders eer zoeken. Hij deed het altijd. Tot elke prijs. Aan hem zie je wat het is: het welzijn van de gemeente zoeken: Hij gaf er Zichzelf voor, Hij leeft altijd om te bidden. Zie maar hoe Hij het deed en doet. O Zoon, maak mij Uw beeld gelijk.

Wat goed, wat heerlijk: broeders en zusters. Wonend op één plaats samenkomend. Eén van hart en zin. Daar gebiedt de HEERE de zegen. Dáár. Want dat is als zalfolie op Aarons klederen. Die olie geurde en verfriste. De reuk van die olie die kon je ruiken van afstand. En dan kwamen ander mensen aanlopen omdat ze de geur roken. Waar liefde woont, daar ruiken, merken andere mensen het. Ze komen erbij en willen er ook van weten. Dan worden anderen aangetrokken. Dat is een zegen!

En die olie verfriste ook. Olie was soort doucheschuim. Dat verfriste, gaf nieuwe kracht en moed. Dan geeft God dat op het Woord: nieuwe kracht en moed aan allen die verzwakt zijn en moedeloos zijn geworden. Dan is de kerkdienst plaats van nieuwe rust, nieuwe kracht en moed en hoop. Dat is een zegen!

En dat is ook als dauw. Dauw van Hermon. Op de droogte van Sion. Dan gaat er groeien en bloeien. Dan geeft God groei en bloei. Dan doet Zijn Woord kracht. Er komt leven. Doden worden levend. Levend met God. Er komt groei in heiligheid en verlangen. Bloei van vruchten der dankbaarheid. Dat is een zegen!

Zou je dat niet wensen voor 2015? Dat mensen afkomen op de geur van liefde in de gemeente? Dat velen worden verfrist met nieuwe moed en kracht op de pelgrimsreis? Dat velen tot groei en bloei komen, tot leven met God. Tot groei in dat leven?

Als we nu terugzien naar 2014 dan mogen we zeggen: ja, de HEERE heeft zegen gegeven. Hier in Waarder. Er was broederlijke liefde en zusterlijke liefde. Zal het in 2015 ook weer zijn? Gemeente, weet dan wel dat satan loert. Die kan het niet zien en met rust laten: zo'n gemeente met broederliefde en zusterliefde. Hij loert. Om dat te verstoren. Waakt en bidt! Dat geldt wel allereerst kerkenraad en predikant. Wachters te zijn op de muren. Goede leiding te geven. Goed voedsel te bedienen! Maar het geldt ons allen, ook jullie. Zo makkelijk ga je het gewoon vinden dat je bij een gemeente hoort en ga je je ergeren aan dit of aan dat. Zo makkelijk komt er een twistappeltje waar iedereen zich opwerpt met zijn en haar inzichten. Zo makkelijk leef je als in een hotel maar wat langs elkaar heen. Zo graag ziet de duivel dat je ontevreden wordt, gaat mopperen, je gaat irriteren. Zo graag ziet satan dat je je eigen eer zoekt en je eigen gang gaat. Zo graag ziet satan dat Vaders eer vergeten word: ik moet toch aan mijn trekken komen. Zo graag ziet satan dat het welzijn van de gemeente vergeten wordt, het gebed verstomd op zaterdagavond en zondagmorgen. Zo graag ziet satan..... nog wel 100 dingen misgaan en uit elkaar drijven. Zodat de Geest bedroefd word. En er geen geur meer is. Geen versterking, geen vrucht.

Gemeente, waakt en bidt. Laat de broederlijke liefde blijven. En ik mag u wensen, nee toezeggen: een gezegend 2015. Want God gebiedt daar Zijn zegen.

Amen